07/03/2021

Ποταμός λόγου για τους ποταμούς δακρύων

/ Ορθόδοξες Προβολές

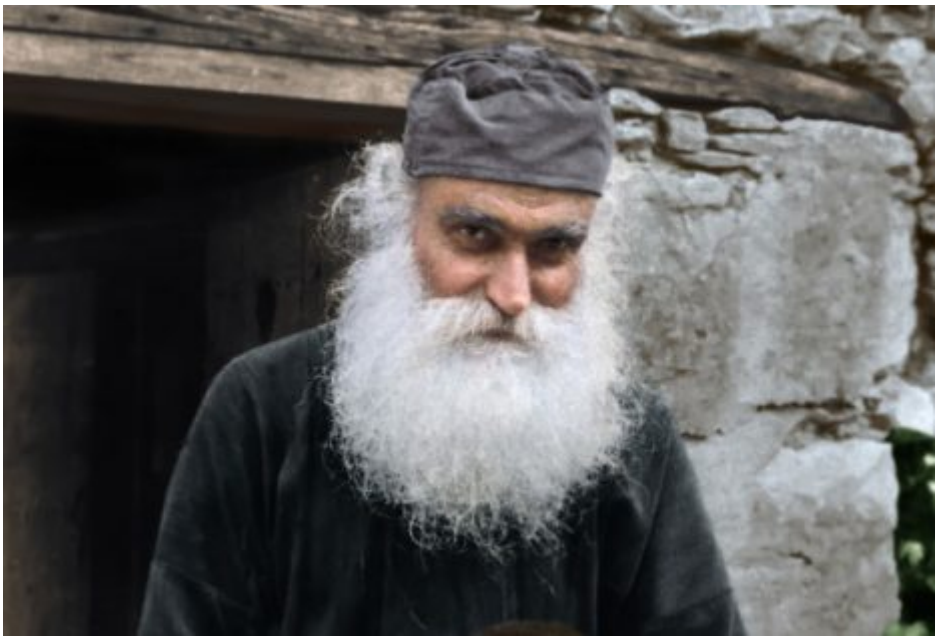

Μαζὶ μὲ τὴν εὐχούλα -τώρα δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε καὶ λεπτομέρειες, αὐτὸ ὅταν τὸ βρεῖς μοναχός σου, ἔχει περισσότερη δύναμη παρὰ ὅταν τὸ ἀκούσεις ἀπὸ τὸν ἄλλον- ἔρχονται τὰ δάκρυα· τὰ ὁποῖα δάκρυα λίγο, λίγο, λίγο ἀπὸ ἐσένα ἐξαρτᾶται νὰ τὰ αὐξήσεις.

Πιστεύσατέ με ὅτι τὰ δάκρυα δὲν εἶναι τίποτες ἄλλο, συνήθεια εἶναι. Ἂν συνηθίσεις νὰ κλαῖς, τὴν ἄλλη μέρα θὰ κλαῖς, καὶ τὴν ἄλλη μέρα θὰ κλαῖς, καὶ θὰ φτάσεις σ᾽ ἕνα σημεῖο θὰ πεῖς: «Γιατί κλαίω; Κι ἐγὼ δὲν ξέρω». Ναὶ ἀλλὰ μὲ τὰ δάκρυα ξέρεις πόσος καθαρισμὸς γίνεται μέσα; Πῶς πλένεις τὴ φανέλα σου, τὸ μαντήλι σου μὲ τὸ σαπούνι, ἔτσι εἶναι καὶ τὰ δάκρυα στὴν προσευχή. Μέσα σου καθαρίζεται, καθαρίζεται, καθαρίζεται κι ἔρχεται κατόπιν σ᾽ ἄλλα ἀνώτερα δάκρυα.

Τὰ δάκρυα, θὰ σᾶς πονέσει ὁ ἐγκέφαλος μέσα, τὸ μυαλὸ θὰ σᾶς πονέσει, διότι εἶναι τὰ πρῶτα δάκρυα, τὰ ὁποῖα λέγονται «καθαρτικὰ δάκρυα», καθαρίζουν τὰ δάκρυα μέσα.

Ὅταν περάσει ὁ βαθμὸς τῶν «καθαρτικῶν», ἔρχονται ἄλλα δάκρυα «χαροποιά». Τὰ ὁποῖα, καὶ τὸ πρόσωπό σας θὰ γίνει ὡραῖο, θὰ ὀμορφαίνει, καὶ ὁ ἄλλος ὁ συνάνθρωπός σου, ὁ συνάδερφός σου, ὁ παραδελφός σου, θὰ τὸν βλέπεις σὲ ἄλλην ὡραιότητα. Πνευματικῶς ἐννοῶ.

Κατόπιν εἶναι ἄλλα δάκρυα, ἀλλὰ αὐτὰ ὁ καθένας κατὰ τὴ βία του ποὺ ἔχει μέσα, κατὰ τὸν ζῆλο, κατὰ τὴ θερμότητα, θὰ τὰ συναντήσει.

Νὰ καλλιεργεῖς τὰ δάκρυα. Νὰ καλλιεργεῖς τὶς εἰκόνες, τὶς σκέψεις ποὺ φέρνουν δάκρυα. Ἐγὼ καλλιεργοῦσα τὴν εἰκόνα τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ γερο-Ἰωσήφ. Ὅταν τὸν φίλησα καὶ τὸν βάλαμε στὸ μνῆμα. Σκεπτόμουνα, ὅτι κι ἐγὼ σύντομα ἔτσι θὰ γίνω. Σκεπτόμουνα, μήπως ὁ Θεὸς δὲν μὲ δεχθεῖ, δὲν μὲ συγχωρήσει κ.ο.κ.

Τὰ δάκρυα εἶναι μεταξὺ ἐμπαθείας καὶ ἀπαθείας· τὰ δάκρυα καθαρίζουν. Εἶναι τὰ ἀρχαρίτικα δάκρυα, δηλαδὴ τὰ δάκρυα μετανοίας· ἤτοι σκέπτεσαι: Ἐὰν κολασθῶ; Θὰ εἶμαι μὲ τὸν Χριστὸν ἢ μὲ τὸν διάβολον; Ἐὰν θὰ εἶμαι αἰώνια εἰς τὴν κόλασιν; Τότε τί θὰ κάνω; κ.ο.κ.

Κατόπιν ἔρχονται τὰ δάκρυα τῆς χάριτος. Τὰ δάκρυα αὐτὰ εἶναι τόσο γλυκά, ὥστε ὅταν μοῦ ἤρχοντο, ἔλεγα: «Θεέ μου εἰς τὸν Παράδεισο τίποτε ἄλλο δὲν θέλω, παρὰ νὰ κλαίω ἔτσι». Αὐτὰ τὰ δάκρυα ἔρχονται ὕστερα..

Τὰ δάκρυα εἶναι ἡ τροφὴ τῆς ψυχῆς. Ὅπως ὅταν τὸ σῶμα τρέφεται μὲ καλὴ τροφὴ ζωογονεῖται, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ τρέφεται μὲ τὰ δάκρυα καὶ ζωογονεῖται.

Ὅταν προσεύχεσαι, νὰ προσπαθεῖς νὰ ἔχεις δάκρυα. Γίνεται συνήθεια κατόπιν, καὶ κλαῖς εἰς τὴν προσευχή σου. Ὅταν ἔχεις δάκρυα εἰς τὴν προσευχή, ὁτιδήποτε δάκρυα, πηγαίνεις μπροστά. Ὅταν σταματήσουν τὰ δάκρυα, πᾶς ὀπίσω.

Ἐγὼ παρακάλεσα τὸν ἅγιο Ἐφραίμ: «Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ τῶν δακρύων ἄνθρωπος εἶσαι...» -ὅπως λέει τὸ τροπάριο: Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας...- καὶ μοῦ ᾽δωσε τόσα πολλὰ δάκρυα, ποὺ δὲν μποροῦσα, μέρα-νύχτα ἔκλαιγα. Κι ἔφτασα στὸ σημεῖο νὰ κλαίω ὅσο θέλω, ὅποτε θέλω καὶ ὅπου θέλω.

Ἀλλὰ τί; Νά, ἐδῶ πάνω τώρα, νὰ ποῦμε, ἀπὸ πάνω ὁ Ι., στὸ δωμάτιο ἐπάνω, δίπλα κάθεται ὁ Ε. Καὶ καμιὰ φορὰ μὲ πιάνουν τὰ δάκρυα καὶ λέει ὁ Ι.: «Σ᾽ ἀκούγαμε τὴ νύχτα ποὺ ἔκλαιγες». «Ἔ, καλά, βρὲ παιδί μου», λέω, «ἄνθρωπος ἁμαρτωλός, ἅμα δὲν παρακαλέσω τὸν Θεὸ νὰ μ᾽ ἐλεήσει, ἀλλὰ μὲ παίρνουν τὰ δάκρυα». Καὶ δίπλα ἤτανε, δίπλα στὸ δωμάτιο κάθεται ὁ Ε. «Σ᾽ ἀκούγαμε, Γέροντα, ποὺ ὅλη τὴ νύχτα ἔκλαιγες», λέει. «Ἔ, καλά, βρὲ παιδιά μου, ἁμαρτωλὸς εἶμαι, θὰ κλαίω».

«Ἄκουσε», λέω, «δὲν γίνεται αὐτό. Ἅμα καταλάβω ὅτι ἐσὺ μ᾽ ἀκοῦς κι ὁ Ε. μέσα ἀκούει, κόβεται ἡ παρρησία στὴν προσευχή. Ναί, γι᾽ αὐτό», λέω, «ἄκουσε θὰ πάω σὲ ἄλλο μέρος, νὰ μὴ μὲ ἀκούει κανένας, νὰ κλάψω ὅσο θέλω»· γιατὶ μπορεῖ καὶ νὰ ψάλλω, μπορεῖ καὶ νά... αὐτό, πῶς θὰ ρθοῦν τὰ δάκρυα;

Ἅμα φέρεις τέτοιες θεωρίες: Δεῦτε τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν δῶμεν, ἀδελφοί, τῷ θανόντι..., πῶς, ὅσο σκληρὴ νὰ εἶναι ἡ ψυχή σου, νὰ θεωρεῖς τὸν ἑαυτό σου ὅτι εἶσαι ἐπάνω στὸ φέρετρο καὶ πᾶνε νὰ σὲ θάψουνε, ναί, μπορεῖς νὰ μὴν κλάψεις; Μία-δύο, μετὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν κλάψεις καὶ θὰ ἀποκτήσεις συνήθεια νὰ κλαῖς. Ἀλλὰ νὰ παρακαλέσεις καὶ τὴν Παναγία νὰ ποῦμε.

Καὶ ἕνας λογισμὸς μοῦ ἦρθε: «Νά, βλέπεις ποὺ ἀγωνίζεσαι...» Ἔφυγαν, ἔφυγαν ἀμέσως τὰ δάκρυα. Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ χάρισμα ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ ἅγιος Ἐφραίμ, τὸ οἰκειοποιήθηκα, ὅτι εἶναι δικός μου κόπος, καὶ ἔφυγαν τὰ δάκρυα.

ΑΓΙΟΣ ΕΦΡΑΙΜ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗΣ